

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvie Šiškeové a soudců Karla Šimky a Evy Šonkové v právní věci žalobce: V. V., zast. JUDr. Antonínem Janákem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 142, Příbram, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2022, č. j. PPR-36875-2/ČJ-2022-990115, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2023, č. j. 8 A 121/2022-54,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2023, č. j. 8 A 121/2022-54, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2022, č. j. PPR-36875-2/ČJ-2022-990115, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **24 456 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Antonína Janáka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byl v roce 2017 v rámci trestního řízení vedeného proti němu odebrán vzorek DNA. Poté, co byl žalobce v dané trestní věci soudem pravomocně zproštěn obžaloby,

požádal v roce 2022 o výmaz takto získaných osobních údajů. Žalovaný sdělením ze dne 27. 10. 2022 žádosti žalobce nevyhověl. Proti sdělení žalovaného se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, který jeho žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a průběh řízení

[2] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatel v žalobě odkazoval na judikaturu městského soudu (rozsudek ze dne 23. 11. 2018, č. j. 3 A 182/2016-57), podle níž je nezákonné nadále uchovávat osobní údaje získané v trestním řízení poté, co dojde k pravomocnému zproštění obžaloby. S touto námitkou se městský soud nevypořádal; jeho argumentace je navíc povrchní a málo individualizovaná.

[3] Městský soud věc také nesprávně právně posoudil. Stěžovatel nezpochybňuje, že policie byla oprávněna v roce 2017 identifikační úkony provést a osobní údaje takto získané zpracovávat po dobu trestního stíhání. Po pravomocném zproštění obžaloby však již nebyl dán zákonný důvod k jejich zpracování. Takový postup nelze odůvodnit nezákonným usnesením o zahájení trestního stíhání, které skončilo zproštěním. Stěžovatel poukázal na právní zásadu, podle níž nikdo nemůže mít prospěch ze svého protiprávního jednání, a také na princip presumpce neviny.

[4] Stěžovatel městskému soudu také vytýká, že s jeho trestní minulostí pracuje velmi formalisticky. Odsouzení z osmdesátých a devadesátých let minulého století jsou dávno zahlazena a nelze k nim přihlížet. S novějším odsouzením stěžovatele za dotační podvod městský soud nijak individuálně nepracuje a nehodnotí jeho závažnost ani dobu, která uplynula od jeho spáchání. Stěžovatel byl odsouzen k souhrnnému podmíněnému trestu, jehož zkušební doba již uplynula. Dotační podvod není trestným činem, k jehož odhalení zpravidla slouží biologické stopy. Závěry městského soudu jsou paušalizující a v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30, č. 4018/2020 Sb. NSS. Páchání trestné činnosti v budoucnu nelze obecně vyloučit u nikoho. Městský soud individuálně neposoudil možnou potřebu využití biologického vzorku přímo u stěžovatele.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s městským soudem. Je přesvědčen, že jeho sdělení i napadený rozsudek jsou dostatečně a konkrétně zdůvodněny. V nynější věci nešlo o provedení identifikačních úkonů podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), nýbrž o postup podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, který nemá vztah pouze ke konkrétnímu trestnímu řízení, ale k dané osobě jako takové. Zásada presumpce neviny je institutem trestního práva a na posuzování nezbytnosti dalšího uchování osobních údajů se nevztahuje. Totéž platí i o zahlazení odsouzení, které samo o sobě nezpůsobuje nepotřebnost osobních údajů. K otázce zahlazení odsouzení poukázal žalovaný na rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 30. 1. 2024, C-118/22, *NG proti Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policia“ pri MRV – Sofia*. U stěžovatele byl zjištěn výrazný sklon k nestejnorodé recidivě, a proto je další zpracování jeho osobních údajů přiměřené. I při vyšetřování hospodářských trestných činů mohou být dotčené osobní údaje využitelné.

pokračování

[6] NSS poté usnesením ze dne 2. 10. 2024, č. j. 2 As 24/2024-22, přerušil řízení o kasační stížnosti, neboť jeho sedmý senát usnesením ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022-49, položil Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU) předběžné otázky, které se týkaly zpracování osobních údajů za účelem předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti. SDEU o nich rozhodl rozsudkem ze dne 20. 11. 2025, C-57/23, *JH proti Policejnímu prezidiu*. NSS následně usnesením ze dne 10. 2. 2026, č. j. 2 As 24/2024-24, rozhodl o pokračování v řízení a poskytl oběma účastníkům řízení možnost se k závěrům SDEU vyjádřit. Této možnosti ani jeden z nich nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná, projednatelná a také důvodná.

[8] Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii České republiky *policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.*

[9] Podle § 65 odst. 5 zákona o Policii České republiky *policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.*

[10] Podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, *správu orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.*

[11] Podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů *o vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 spravující orgán subjekt údajů písemně informuje. Informace o vyřízení žádosti obsahuje odůvodnění, s výjimkou případů, kdy se žádosti vyhovuje v plném rozsahu.*

[12] Judikatura NSS dovodila, že sdělení, resp. informace žalovaného o vyřízení žádosti o výmaz (likvidaci) osobních údajů podle dřívějšího § 83 odst. 5 zákona o Policii České republiky, byla rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“; srov. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018-50, bod 30). V návaznosti na tento závěr kasační soud dovodil, že i písemná informace o vyřízení žádosti podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (rozsudky NSS ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 Azs 246/2020-27, bod 18, a ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 227/2022-43, bod 14). Žalobce tedy správně svou žalobu podal jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a městský soud o ní takto správně rozhodl.

[13] K dopadům rozsudku SDEU ve věci *JH proti Policejnímu prezidiu* se kasační soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 12. 2025, č. j. 5 As 327/2022-48. Mimo jiné

konstatoval, že § 65 odst. 1 zákona o Policii České republiky již v minulosti obstál jako ústavně konformní (bod 33 citovaného rozsudku; nálezn Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18) a že právo České republiky upravující shromažďování, uchování a výmaz osobních údajů (včetně údajů biometrických a genetických), jak je vykládáno dostupnou a dostatečně předvídatelnou judikaturou správních soudů, stanoví dostatečně minimální podmínky zpracování těchto osobních údajů tak, aby mohlo sloužit jako právní základ zpracování ve smyslu čl. 8 a čl. 10 směrnice 2016/680 (tamtéž, bod 34).

[14] Právo Evropské unie tedy v obecné rovině nebrání zpracování osobních údajů stěžovatele na základě § 65 odst. 1 zákona o Policii České republiky; ostatně stěžovatel se na evropskou právní úpravu ani neodvolával.

[15] NSS se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel namítá, že městský soud zcela pominul jeho argumentaci judikaturou, jež dovozuje nezákonnost dalšího zpracování osobních údajů získaných v trestním řízení, které skončilo pravomocným zproštěním obžaloby.

[16] NSS zjistil, že se stěžovatel v žalobě výslovně dovolával závěrů rozsudku městského soudu ze dne 23. 11. 2018, č. j. 3 A 182/2016-57, v němž je vyjádřen právní názor, že jestliže byl pachatel zproštěn obžaloby, hledí se na něj jako na nevinného. V souladu se zachováním zásady presumpce neviny tak pozbylo odebrání biologického vzorku zákonného důvodu, a ten tak neměl být nadále uchováván v Národní databázi DNA (bod 45 citovaného rozsudku). Obdobný názor se vyskytuje i v jiných rozsudcích městského soudu (ze dne 13. 4. 2016, č. j. 3 A 86/2013-99, či ze dne 16. 5. 2019, č. j. 6 A 88/2018-45). Tuto stěžovatelovu žalobní argumentaci městský soud reprodukuje i v narativní části svého rozsudku (srov. bod 6).

[17] Ve své vlastní argumentaci však městský soud na tuto námitku nereaguje a s uvedenou judikaturou se nevypořádává, přičemž implicitně dospívá v obdobné situaci k opačnému závěru než stěžovatelem zmiňované judikáty. NSS v minulosti dovedl, že předložil-li stěžovatel na podporu svých tvrzení judikát týkající se skutkově i právě obdobné věci, bylo povinností soudu se s názorem v tomto rozsudku uvedeným argumentačně vypořádat, případně i tak, že vysvětlí a odůvodní, proč jej nepovažuje pro danou věc za relevantní a proč na případ stěžovatele podle jeho názoru nedopadá; pouze tak může být jeho rozhodnutí přesvědčivé a pouze tak může legitimizovat rozhodnutí samotné v tom, že správný výklad práva je právě ten výklad, který poté zvolil (rozsudek ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012-46, č. 2925/2013 Sb. NSS).

[18] Ve vztahu k odlišnému rozhodování senátů městského soudu, resp. krajských soudů, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 95/2006-50, č. 1425/2008 Sb. NSS. Z něj plyne, že rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je nežádoucí, děje-li se nereflektovaně – pokud ten senát či samosoudce krajského soudu, který rozhoduje později, se argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl. I z tohoto rozsudku NSS tedy plyne obecné pravidlo, že je povinností krajského soudu argumentačně se vypořádat s dřívější judikaturou, jež se dle tvrzení

pokračování

účastníka vztahuje se k obdobným skutkovým či právním otázkám, je-li jí účastníkem řízení argumentováno.

[19] NSS uzavírá, že městský soud pominul podstatnou část stěžovatelovy žalobní argumentace (dopad zproštění obžaloby na zákonnost dalšího zpracování osobních údajů), nevypořádal se se závěry judikatury, na kterou stěžovatel k této otázce odkazoval, a implicitně dospěl k odlišným závěrům, aniž by tento svůj postup odůvodnil. Jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS]. Jelikož se k uvedené otázce městský soud věcně vůbec nevyjádřil, nemůže se k ní nyní věcně vyjádřit jako první ani kasační soud.

[20] NSS k tomu dále uvádí, že nepřezkoumatelnost přezkoumávaného rozhodnutí se může vztahovat pouze k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí podstatné. Má-li řešení těchto oddělitelných otázek význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci, lze se jimi zabývat (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[21] Takovou oddělitelnou otázkou je v této věci otázka, zda žalovaný řádně a individualizovaně odůvodnil své závěry o nezbytnosti dalšího zpracování osobních údajů, a to i v souladu s východisky vyjádřenými v rozsudku č. j. 2 As 164/2019-30 (bod 20 napadeného rozsudku). NSS na rozdíl od městského soudu dospěl k závěru, že tomu tak není.

[22] Z § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů plyne žalovanému povinnost řádně odůvodnit písemnou informaci o vyřízení žádosti. Zároveň platí, že nedostatky odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán nemůže zhojit až v soudním řízení (rozsudky NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, nebo ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71; konkrétně ve vztahu ke zpracování osobních údajů policií také rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 7 As 60/2007-63, č. 1914/2009 Sb. NSS). Stejně tak ani krajský (městský) soud nemůže nahrazovat nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2009, č. j. 4 As 30/2008-102). Při posouzení, zda městský soud správně uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněno, tedy NSS mohl vycházet pouze z odůvodnění napadeného rozhodnutí, nikoli z dalších vyjádření žalovaného k věci, resp. z vlastních závěrů městského soudu.

[23] K otázce dostatečně individuálního vyhodnocení nezbytnosti dalšího zpracování osobních údajů v podobě biologických vzorků se NSS podrobně vyjádřil v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 164/2019-30. V něm mj. uvedl, že každý jednotlivý případ je třeba posuzovat individuálně za současného respektování nezbytné podmínky v podobě spáchání úmyslné trestné činnosti (bod 21). Nelze akceptovat přístup žalovaného, který se neopírá o žádné individuální prvky případu s výjimkou obecných poukazů na hrozící riziko recidivy u pachatelů úmyslné trestné činnosti, případně možnou eskalaci trestné činnosti od méně závažné k závažnější, aniž by však ve vztahu k některé z uvedených osob byly sneseny v dřívějších fázích řízení jakékoli argumenty, z nichž by bylo možné dovozovat, že takto obecná kritéria byla individualizována „na míru“ dané osoby (bod 22).

[24] Nelze vycházet pouze z obecných kriminologických či kriminalistických zkušeností nebo poznatků nebo obecných poukazů na usnadnění plnění úkolu policie; to je málo na to, aby byl odůvodněn zásah do práva na soukromí za účelem posílení prvku ochrany společnosti před páčáním trestné činnosti (bod 25). Samotná skutečnost, že nelze vyloučit opakování trestné činnosti, nepostačuje. Logika věci je totiž opačná. Ne, že by nemělo být vyloučeno obdobné jednání v budoucnu, aby byl odůvodněn trvající zásah do práv jedince, ale sama osoba pachatele, způsob páčání trestné činnosti, jeho trestní minulost a konkrétně zjištěné okolnosti musí podpořit závěr o tom, že opakování trestné činnosti naopak hrozí či je lze očekávat a uchování vzorků DNA či jiných osobních údajů je pro posouzení této hrozící trestné činnosti významné. Riziko opakování trestné činnosti či její eskalace totiž není vyloučeno nikdy, a to ani u pachatelů nedbalostní trestné činnosti (bod 27). Z citovaného judikátu vychází i další rozhodnutí NSS (srov. např. rozsudek ze dne 21. 11. 2025, č. j. 21 As 121/2025-36, bod 25 a tam citovanou judikaturu).

[25] Žalovaný se ve sdělení, resp. informaci o vyřízení stěžovatelovy žádosti konkrétně k osobě stěžovatele vyjádřil pouze tak, že shrnul jeho trestní minulost výčtem jednotlivých odsouzení a uvedl, že se dopustil opakovaně úmyslného protiprávního jednání, a vzhledem k charakteru těchto jednání je tak zpracování osobních údajů přiměřené. Žalovaný konstatoval, že byla hodnocena stěžovatelova kriminální minulost, charakter protiprávního jednání a riziko recidivy s tím, že stěžovatele je třeba považovat za recidivistu. Nelze vyloučit opakování trestné činnosti ani v budoucnu (s. 4-5).

[26] Toto posouzení ze strany žalovaného, které je obsaženo v zásadě ve dvou odstavcích textu, z nichž první je tvořen v podstatě jen shrnutím opisu trestního rejstříku stěžovatele, považuje NSS na rozdíl od městského soudu za zcela nedostačující. Žalovaný se ve výsledku omezil pouze na konstatování, že se stěžovatel v minulosti dopustil opakovaně úmyslných trestných činů a že nelze vyloučit opakování trestné činnosti z jeho strany. Takový závěr je však v rozporu s právním názorem vyjádřeným v citovaném rozsudku NSS č. j. 2 As 164/2019-30, přestože městský soud tvrdí opak.

[27] Žalovaný sice také uvádí, že hodnotil stěžovatelovu kriminální minulost, charakter jím spáchaných trestných činů a riziko recidivy, ale tato tvrzení zůstávají v rovině ničím nepodložených konstatování. Z odůvodnění sdělení žalovaného nevyplývá, jak bylo toto hodnocení provedeno ani na základě jakých podkladů či úvah. Takový postup zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, č. 638/2005 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS; nověji např. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2021, č. j. 8 Ads 231/2019-28, bod 21).

[28] NSS tedy dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí (sdělení, resp. informace) žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud tedy pochybil, pokud uzavřel, že toto rozhodnutí je řádně odůvodněno (body 20-22 a 26 napadeného rozsudku), ačkoli měl napadené rozhodnutí sám zrušit. Tímto postupem zatížil svůj rozsudek také v tomto směru nepřezkoumatelností (rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019-45, bod 20). NSS proto zrušil

pokračování

napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení žalovaný při splnění příslušných procesních podmínek znovu rozhodne o stěžovatelově žádosti a své úvahy přezkoumatelně a individualizovaně vyloží v souladu s relevantní judikaturou. Inspirovat se lze zejména judikaturou NSS, SDEU a ESLP zmíněnou v bodě 35 rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2026, č. j. 2 As 173/2021-35.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Kasační stížnost je důvodná, a proto NSS podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Zároveň NSS v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil také rozhodnutí žalovaného, neboť městský soud by musel učinit totéž. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. kasační soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem NSS (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[30] S ohledem na tento procesní postup NSS rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti i náhradě nákladů řízení před městským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl ve věci úspěšný. Neúspěšný žalovaný naopak právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[31] Náhrada nákladů řízení náležející stěžovateli se skládá ze:

- zaplacených soudních poplatků za žalobu (3 000 Kč) a za kasační stížnost (5 000 Kč), celkem tedy **8 000 Kč**;
- odměny advokáta za zastupování v řízení před městským soudem, a to za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba ze dne 21. 12. 2022 a replika ze dne 25. 4. 2023) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024; podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 jde o 3 x 3 100 Kč, k čemuž je třeba připočítat paušální náhradu hotových výdajů podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 3 x 300 Kč, celkem jde tedy o 10 200 Kč. Jelikož obchodní korporace, v níž zástupce stěžovatele vykonával advokacii do 4. 5. 2025, je plátkyní DPH, zvyšuje se odměna zástupce podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o tuto daň ve výši 2 142 Kč na celkových **12 342 Kč**.
- odměny advokáta za zastupování v řízení o kasační stížnosti, a to za jeden úkon právní služby (kasační stížnost ze dne 2. 2. 2024) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátní tarifu opět ve znění účinném do 31. 12. 2024. Jde tedy o částku 3 100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Tato částka se opět zvyšuje o DPH ve výši 714 Kč na celkových **4 114 Kč**.

[32] Žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení v celkové výši **24 456 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2026

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu